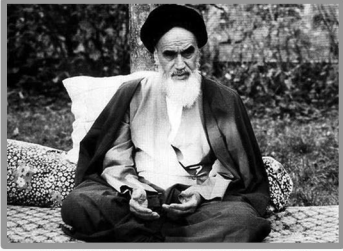

عاقبت کار متکبر!

برادر داود بن فرقد گوید: شنیدم حضرت صادق، علیه السلام، می گفت: «همانا متکبران قرار داده شوند به صورت مورچگان ضعیف، پایمال نمایند مردم آنها را تا خدا از حساب فارغ شود.» و در وصیتهای حضرت صادق، علیه السلام، است به اصحاب خود: «بترسید از عظمت و کبر کردن، زیرا که کبر مختص به خدای عز و جل است، و کسی که منازعه کند خدا را در آن، خدای تعالی او را در هم شکند و ذلیلش کند روز قیامت.» و نمی دانم که اگر خدای تعالی کسی را ذلیل کند چه خواهد کرد با او و به چه حالی مبتلا می شود؟ زیرا که امور آخرتی با دنیا فرقه دارد. ذلت در آخرت غیر از ذلت در دنیاست، چنانچه نعمتها و عذابهایی آنجا مناسبت با این جا ندارد: نعمتش فوق تصور ماست، عذابش خارج از حوصله ماست، کرامتش بالاتر از آنچه هست که ما خیال می کنیم. ذلت و خواریش غیر از این ذلت و خواریهایی است که ما گمان می کنیم. و عاقبت کار متکبر هم جهنم است.

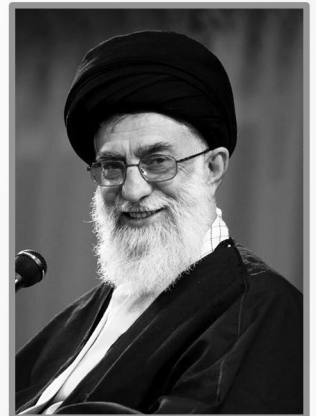
[امام خمینی - ره، چهل حدیث، نشر فرهنگی رجا، تابستان ۶۸، ص ۷۴]

خصلتی زیباتر!

عَنْ يَحْيَى بْنِ عُمَرَ بْنِ الْحَلْبِيِّ، قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَيُّ الْخِصَالِ بِالْمَرْءِ أَجْمَلُ؟ فَقَالَ: وَقَارٌ بِلَا مَهَابَةٍ، وَسَمَاحٌ بِلَا طَلَبٍ مُكَافَأَةٍ وَتَشَاغُلٌ بِغَيْرِ مَتَاعِ الدُّنْيَا؛ (امالی صدوق ص ۲۸۹)

یحیی بن عمران حلبی گوید، به امام صادق (علیه السلام) گفتم چه خصلتی برای مرد بهتر و زیباتر است؟ (حضرت علیه السلام) می فرماید: یکی از خصلت های زیبا این است که دارای وقاری باشد که در آن مهابت نباشد. - وقار یعنی سنگینی، وزانت، انسان در گفتار و عمل سبک نباشد. - اما این وزانت همراه با مهابت نباشد. یعنی، رفتار او، گفتار او به گونه ای نباشد که طرف مقابل از ترس او به خود بلرزد. سَمَاحٌ یعنی گشاده دستی. یعنی گشاده دستی بدون چشم داشت به عوض. یکی هم این، انسان اشتغال ذهنی و عملی داشته باشد و اهتمام داشته باشد به غیر بهره های دنیوی. بالاخره (به صورت طبیعی) انسان چیزهایی را در زندگی - چه ضروریات و چه بیش از ضروریات - دنبالش هست. اما سرگرم و متشاغل به آنها نباشد. این جور نباشد که همتش مطالبه زر و زیور و ظاهر و مطالبه امور دنیوی و متاع دنیوی باشد.

[شرح حدیث از امام خامنه ای (مدظله العالی) برداشت از سایت leader.ir]

پنج عمل برای بنده خدا شدن!

حدیث راجع به بندگی است که چه کنیم که بنده بشویم؟ حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمودند: «الْعِبُودِيَّةُ خُمُسَةُ أَشْيَاءَ» به پنج چیز عمل کنید بنده خدا می شوید. اول: «خَلَاءُ الْبَيْتِ» شکم انسان از حرام خالی باشد. از حلال هم پر خوری نکند. اندرون از طعام خالی دار / تا در او نور معرفت بینی. در حلال و حرام وسواس بشوید. در نجاست و طهارت وسواس نشوید. دوم: «وَقِرَاءَةُ الْقُرْآنِ» قِرَاءَتِ قرآن. قرآن زیاد بخوانید. حدیث دارد که چرا در شبانه روز پنجاه آیه قرآن نمی خوانید؟ سوم: «وَقِيَامُ اللَّيْلِ» سحرها بلند شوید. هر که سحر ندارد / از خود خبر ندارد. این (شعر) عالی است. قدری زودتر بخوابید و قبل از اذان بلند شوید. نمی دانید سحر چه خبر است. چهارم: «وَالْتَضَرُّعُ عِنْدَ الصَّبْحِ» وقتی می خواهند اذان صبح را بگویند، بنا کند به گریه کردن و تضرع، به یاد گناهانش بیفتد، به یاد اینکه عمرش را به بطالت صرف کرده بیفتد. بگوید: خدایا، اگر در این حال بمیرم چه کنم؟... خدا می داند که گاهی اوقات قلب من تیر می کشد می گویم: ای خدای من، اگر با این حال، امروز بمیرم چه کنم. حالم را عوض کن بعد مرا ببر. من هنوز آماده نشده ام. تضرع و گریه زاری خیلی خوب است. دیده اید بچه وقتی گریه می کند، دل پدر رحم می آید زود به او پول می دهد. ماهم اگر در خانه خدا گریه کنیم خدا به ما رحم می کند. پنجم: «وَالْبُكَاءُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ» انسان از ترس خدا گاهی گریه کند که آیا خدا مرا می آمرزد یا نمی آمرزد؟... انسان باید همیشه بین خوف و رجا باشد.

[بررسی گناهان کبیره در مواظ و کلام حضرت آیت الله مجتهدی تهرانی - ره چاپ پنجم، صص ۷۰ تا ۷۲]